

'Niets zo ontspannend als tuinieren. Het was dan ook wennen toen ik van een benedenhuis met tuin naar een bovenhuis zonder tuin ging. Gelukkig maakt mijn dakterras veel goed en kan ik er een beetje aanrommelen met planten en bloemen.'

“Jaloers ben ik op mensen die wél alles op orde kunnen houden.”

De 7 woonzonden van Fietje Bruijn

Haar Amsterdamse bovenhuis zakt bijna door z'n voegen door alle boeken en tijdschriften die Fietje Bruijn en haar partner verzamelen. En door hun gulzigheid voor andere aankopen. Soms is ze de wanhoop nabij en móet er iets uit. 'Maar ja, dat kost dus veel moeite. Weggooien doet pijn.'

TEKST YMKE VAN ZWOLL | FOTOGRAFIE ALEXANDER VAN BERGE | STYLING FIETJE BRUIJN

WAAR KENNEN WE FIETJE BRUIJN (60) VAN?

BEROEP 'Ik ben, tot mijn grote schrik én schik, met bijna 25 jaar de langst zittende stylist bij vtwonon. Hoewel ik ben begonnen in het uitgeverijvak, kon ik niet om mijn andere passie heen: het inrichten en pimpen van huizen.' **TYPE HUIS** 'Een dubbel bovenhuis in een Amsterdams pand van rond 1900. Toen ik er negen jaar geleden kwam wonen, heb ik alles verbouwd. Helaas waren de originele elementen er al uit gesloopt. Op de tweede verdieping zijn de keuken en woonkamer, op de derde zitten de slaapkamers, een badkamer plus gastendouche. En daarboven een dakterras.' **WOONT** 'Met mijn partner Guus. Toen hij twee jaar geleden bij me introk en met anderhalve vrachtwagen vol spullen de straat kwam inrijden, stond ik wel even te kijken. Hij kwam uit een klein huisje, maar bleek nog een verborgen berging te hebben. Mijn twee zonen (25 en 28) wonen op zichzelf en huisdieren hebben we niet. Op, af en toe, een Amsterdams huisdier in de vorm van een muis na.'

FAVORIETE PLEK 'De grote eettafel, met daaraan heerlijke stoelen, in de open keuken.'

'Het kunstwerk van een grote bromvlieg van Arthur Kempenaar is al heel lang bij mij. Ik ben dol op dit schilderij.'

1 LUIHEID

'Helaas ben ik, op z'n vriendelijkst gezegd, een beetje lui. Niks doen gaat mij heel goed af. Ook ben ik een kei in dingen voor me uitschuiven. Honderd keer bedenk ik wat ik wil en ga doen en wat er moet gebeuren. Maar het daadwerkelijk uitvoeren, is weer iets anders. Misschien heb ik ook te veel plannen en ideeën en zou ik mijn to-do-lijstje drastisch moeten inperken. Voor het huishouden ben ik niet geboren. Als er bezoek komt, zorg ik dat het huis spic en span is, maar als er onverwacht iemand op de stoep staat, excuseer ik me bij de voordeur al voor het interieur on the move. Gelukkig is Guus wat meer georganiseerd. En ergert hij zich niet aan mijn stapels. Hij stapelt zelf overigens ook graag. Strijken doe ik wel. Niet van harte, maar ik houd ervan als de theedoeken en de lakens strak in de kast liggen, dus ik moet wel. Op zich is strijken een zen klus, een moment om het leven door te nemen. De reden dat ik er een hekel aan heb, is dat ik van tevoren altijd denk éven te gaan strijken en dat dat éven dan de hele middag duurt, omdat ik de stapel wasgoed te hoog heb laten oplopen.'

2 HEBZUCHT

'Wat boeken en tijdschriften betreft ben ik een veelvraat. Toen Guus bij me kwam wonen, nam hij ook nog eens meters boeken mee. Lezen deed ik altijd al veel, en dat is er met de jaren niet minder op geworden. Maar natuurlijk zijn er ook kunst-, interieur- én fotoboeken die ik geregeld uit de kast trek. Sommige mensen vinden boekenkasten onrustige stofnesten. Wij niet. Boeken maken een huis persoonlijk. Ze zeggen niet voor niets dat je bij mensen in de kast moet kijken om te weten wat voor vlees je in de kuip hebt. Bij ons verdient ieder genre een eigen kast. We hebben een kast met leesboeken, een met woon-, kunst-, en fotoboeken, een met reisboeken – die zitten verstopt achter een deurtje – en een door mijn zoon gemaakte kast voor tijdschriften. Licht hebzuchtig word ik trouwens ook van planten. Niet dat ik ze regelmatig koop, het is meer dat ze op mijn pad komen. Als er op de redactie planten staan te verpieteren, ga ik ze redden. En de planten die overblijven na een productie mogen ook met mij mee naar huis. De kunst is een grens te trekken, want voor ik het weet wonen we in een jungle. Keramiek, van vazen tot kommetjes en borden, is ook zoets. Maar welke stylist kent die zonde niet? Ik heb alleen de pech, of noem het geluk, dat Guus ook met dit virus is behept.'

'In principe is de regel: één ding erin, twee eruit. Maar aan die regel houden we ons zelden.'

'Ons huis zakt zowat door zijn voegen van al die boeken en tijdschriften.'

3 JALOEZIE

'Soms ben ik jaloers op mensen die in een nieuwbouwhuis wonen. Ik ben dol op mijn huis, en heb altijd met liefde in oude huizen gewoond, maar het lijkt me ook fijn een huis te hebben dat niet voortdurend om onderhoud vraagt, waar niets verzakt of scheef is en waar het niet tocht en kraakt. En écht jaloers ben ik op mensen die wél alles op orde kunnen houden. Mensen die 's morgens een lijstje maken en dat lijstje dezelfde avond hebben afgewerkt. Ik maak ook lijstjes, maar ben aan het eind van de dag niet verder gekomen dan punt twee. Het is niet zo dat ik ambieer in een showroom te wonen, maar als ik iets meer orde in de chaos zou kunnen scheppen, zou dat prettig zijn. Mijn zus is daar heel goed in. Zij legt de krant meteen in de krantenbak als ze hem heeft gelezen, bij mij ligt de tafel bezaaid met kranten van de afgelopen dagen. Het grappige is dat zij jaloers is op mijn laissez faire-houding en ik – een beetje – op haar omdat zij altijd alles aan kant heeft. Toch zouden we niet in elkaars huizen kunnen leven.'

4 IJDELHEID

'Mensen vinden ons eclectische huis vooral gezellig en persoonlijk. Ze zien aan het huis dat Guus en ik hier wonen en daar ben ik trots op. Ik ben erg van mid-century modern, meubels uit de jaren 50 en 60 zeg maar. Verder hebben we wat designlampen en -stoelen. Mijn werktafel, een Biedermeier van mahoniehout met een klassiek gekrulde poot in het midden, zou ik zelf nooit hebben gekocht, maar is me dierbaar omdat hij van mijn oma is geweest en in mijn ouderlijk huis stond. Samen met de stoelen van Eames en Arne Jacobsen wordt het een eclectische mix. Vooral mannelijke gasten zijn onder de indruk van de grove houten keuken en het kookeiland met betonnen blad. Trots ben ik ook op mijn kunstwerk van een grote bromvlieg, geschilderd door Arthur Kempenaar. Ik ben dol op dit schilderij, dat al heel lang bij mij is en noem het mijn Nachtwacht, omdat het zo'n prachtige lichtval heeft.'

'Vooral mannelijke gasten zijn onder de indruk van de grove houten keuken en het kookeiland met betonnen blad.'

5 WOEDE

'Ik erger me enorm aan mijn chaotische karakter. Dat ik duizend dingen tegelijk doe en zelden iets afmaak. Maar waar ik me zo mogelijk nog meer aan erger, is de drukte in Amsterdam. Ik houd enorm van de stad, maar ze gaat ten onder aan haar eigen succes. De Amsterdammers gaan al niet meer vrijwillig het centrum in. Je wordt er onder de voet gelopen, en erger nog, ondersteboven gefietst door hordes toeristen. Dan nog een leger scooterrijders erbij en de ergernis is compleet. Jammer hoor. Toch zal ik de stad niet gauw verlaten, de wijken buiten het centrum worden steeds leuker.'

'Bij ons verdient ieder genre boeken een eigen kast. We hebben een kast met leesboeken, een met woon-, kunst- en fotoboeken en een met reisboeken.'

6 LUST

'Bij lust denk ik aan een buitentje, een klein huis met een tuin aan de rand van de stad. Maar nóg ontzettend veel liever wil ik mijn eigen huisje bouwen. Samen met mijn zoon die bouwkunde heeft gestudeerd. Ik zie al voor me hoe mijn stulpje eruit komt te zien. Het wordt een simpel bungalowtje. Geen romantisch Zweeds gedoe met houten wanden en luikjes, maar esthetisch verantwoord, basic en stoer. Betonnen muren aan de binnen- en buitenkant, een oude houten vloer, grove keuken, genoeg slaapkamers zodat de kinderen kunnen komen logeren en, heel belangrijk, een veranda waar ik vanuit een lekkere stoel kan turen naar mijn georganiseerd verwilderde tuin. En natuurlijk ga ik daar dan wel echt goed koken, iets wat ik nu bijna nooit doe. Niet onbelangrijk te vermelden: dit zelfgebouwde stekkie komt te staan in Noord-Frankrijk, op een stuk bouwgrond. Amsterdam blijft de basis en ik wil niet meer dan vier uur in de auto zitten. Dat het weer dan misschien wat minder is, neem ik voor lief. Trouwens, door de opwarming van de aarde komt de Sahara steeds dichterbij, dus over een paar jaar is het daar ook bloedheet.'

'Boeken, tijdschriften, planten, keramiek, Guus en ik hebben allebei last van het verzamelvirus.'

'Dit is een detail van de muur in mijn werkhoeek. Hier plak en prik ik allerlei beeld op dat me inspireert. En fotootjes en kaartjes en prullaria.'

7 GULZIGHEID

'Mijn inspiratie haal ik van de straat, uit boeken en tijdschriften, musea - waar ik te weinig kom - en uit zogenaamde broedplaatsen en ateliers van creatievelingen. Gulzig ben ik wat chocolade betreft, van een glaasje wijn op zijn tijd en eten in het algemeen, en dan het liefst met mensen die me dierbaar zijn. Mijn gulzigheid gaat ook op bij de aankoop van spullen. Hetzelfde geldt voor Guus. Het is een van de dingen die ons bindt. Soms ben ik de wanhoop nabij en roep ik met mijn handen in het haar dat het echt te vol is in huis. Dat er écht iets uit moet. Maar ja, dat eruit doen, dat kost dus veel moeite. En Guus is al net zo slecht in weggooiën. Weggooiën doet pijn. Weggeven voelt beter. Of verkopen. Zo staan we weleens in de IJ-Hallen met een kraam. Maar dan lopen we weer het gevaar dat we daar van alles tegenkomen wat we willen hebben. Als mijn zus komt helpen, gaat weggooiën me een stuk gemakkelijker af. Zodra ze bij mij slechts lichte twijfel ziet, blendt het op de stapel 'weg ermee!'